

Výlet do Lešna

Dnes se mi stala taková podivná věc. Je nezvykle teplý červenec a odjel jsem s rodiči na letní dovolenou do Lešna. Já bych byl radši u moře, ale není to tady tak hrozný, jak jsem předpokládal.

Ale abych nezdržoval... no... když jsme se odpoledne procházeli městem, najednou se všechno kolem zastavilo, úplně všechno. Lidé, auta, ptáci i letadla na nebi. Vůbec nechápu, jak se to mohlo stát. Dokonce i moji rodiče ztuhli na místě! Leknutím jsem vytrhl svou ruku z tátova sevření. Co se to tu stalo? Co se to vlastně děje? Po chvílce jsem mezi těmi všemi zamrzlými turisty uviděl spěchat jednoho jediného pána. A navíc, něco na něm bylo fakt zvláštní, jako by byl z nějaké pohádky. Na sobě měl takový dlouhý černý hábit a dlouhými kroky pospíchal ulicí dolů. Rozběhl jsem se za ním, abych zjistil, co se to děje. Zavolaal jsem na něho, ale jako by mě neslyšel. A když už jsem ho skoro dohonil, zmizel mi před očima. To není možné, opakoal jsem si stále dokola a přitom rychle prohledával místo u zdi domu, kde mi zmizel. Vůbec nic jsem tu neviděl, dveře, okna, ani žádný jiný otvor. Už už jsem se chtěl vrátit zpět k rodičům, když mě najednou upoutal jakýsi malý třpytivý kousek. Hmátl jsem po něm. Ovál mě studený poryv větru. Nic se nestalo. Vlastně stalo, najednou jsem zase slyšel. Slyšel jsem ptáčky jak zpívají, každý svou originální píseň. Lidé si začali povídat, ale nějakou divnou řečí, které jsem jen trochu rozuměl. A vše se mi zdálo trochu klidnější, tišší... Otočil jsem se, rodiče jsem neviděl. Vypadalo to, jako bych najednou vyčnival já. Všichni lidé tu byli oblečeni do podobných hábitů, jako ten tajemný pán, kterého jsem ještě před chvílí pronásledoval. Ten pán, uvědomil jsem si, že pokud chci rodiče ještě někdy vidět, musím ho najít. Určitě jenom on ví, jak se dostat zase zpátky k nim.

Rychle jsem ho začal hledat. Nebylo to až tak moc těžké. Podle chůze jsem ho poznal skoro hned. Spěchal. Teď už mi nemůže utéct. Snažil jsem se co nejkratší cestou dostat k němu, ale utíkat jsem nemohl, abych na sebe moc neupozornil. Měl jsem veliký strach, že mi nebude rozumět a že už se domů nikdy nevrátím.

Když jsem se dostal až k němu a upoutal jeho pozornost, udiveně si mě prohlížel. Chvilí mu trvalo, než pochopil, co se stalo. Řekl mi, že mám být potichu a skryl mě pod svůj dlouhý černý plášť. Šel jsem těsně před ním. Byl jsem udivený, ale všemu jsem rozuměl. Po chvíli jsme vešli do nějaké budovy. Podle zvuků, které se ke mně dostaly, jsem předpokládal, že jsme ve škole. "Teď dávej pozor," špitl na mě muž, "půjdeme po schodech". Odhrnul jsem kousek jeho pláště tak, abych mohl vidět na cestu. Šli jsme po širokém schodišti. V prvním patře jsme vešli do velké místnosti. Muž za námi okamžitě zamkl. Měl jsem velký strach, který ale rychle vystřídal údiv. Tolik knih! Byly úplně všude. Ve skříních, na skříních, na stole, pod stolem, na zemi, na oknech, úplně všude. Z mého udivení mě náhle vyrušil hlas muže. Stál naproti mě a díval se mi do očí. Nevěřicně, udiveně. "Musím teď odejít, ty ale na mě počkej zde, za chvíli se vrátím."

Zachumlal jsem se v křesle naproti stolu a za chvíli vyčerpáním usnul. Když jsem se probudil, měl jsem u sebe nachystané oblečení podobné tomu, co jsem viděl odpoledne ve městě. Byl už večer, pán seděl u mohutného dřevěného stolu s hořící svíčkou a něco psal do velké, tlusté knihy. Byl tak zamyšlený, že si ani nevšiml, že jsem se probudil. Přisunul jsem k němu. Nadzvedl se a zamyšleně se zahleděl. Přemýšlel, hodně a dlouho. "Ty jsi mne viděl?" to byla jediná věta, která pronikla tichem. V rychlosti jsem mu popsal vše, co jsem si pamatoval. Jak se vše zastavilo, jak jsem ho viděl a jak jsem se za ním dostal. Udiveně vše

tiše poslouchal. Nahlas si pak neustále opakoval: "Už chodím do budoucnosti tak dlouho, ale toto se mi ještě nikdy nestalo."

"Musíme vymyslet, kde tě schovat, než tě dostaneme domů. Zatím se obleč." Odemkl mi malou komůrku, zapálil svíčku a nechal mě se převléknout. "Zůstaň tady, zajdu za Dorotkou a domluvíme se, co s tebou, tady zůstat nemůžeš." Už jsem nedokázal usnout, stýskalo se mi po mamince, tatínkovi, co teď asi dělají...

Svíčka už pomalu zhasínala, když se ve dveřích objevil pán. Opatrně jsme sešli schody a šli dlouhou ulicí. Po krátké chvíli pán tiše otevřel nenápadnou malou branku a vešli jsme do ztichlé zahrady. "Ničeho se neboj," řekl mi. "Ode dneška budeš spát u nás doma." Víc jsem se ale stále nedozvěděl.

Vešli jsme do domu, na stole hořela svíčka a u ní seděli čtyři ženy a jeden kluk, o trochu starší než já. Postupně jsem se dozvěděl, že ten neznámý muž se jmenuje Jan a jeho manželka Dorotka. Jedna z Janových dcer se jmenovala Dorota, po mamince, druhá Alžběta a třetí Zuzana. Jedinému synovi říkali Daniel. S tím jsem měl spát. Dostal jsem přikrývku a polštář. Poté se všichni rozešli i já s Danem jsme šli spát. Když Dan zjistil, že nespím a mu že se také nechce, začali jsme si povídat. Vyprávěl jsem hlavně já, můj nový přítel mi stále dával samé otázky. Jednu jsem však položil i já. "Proč nesvítí žárovkami, ale svíčkami." To byl zatím největší rozdíl, kterého jsem si všimnul. Odpovědi, které se mi dostalo jsem nerozuměl. Co jsou to žárovky? Copak někdo neví, co to žárovka je? Svým zdlouhavým vysvětlováním jsem uspal nejen Dana, ale i sebe.

Ráno mě probudil hrozný hlad a také vůně čerstvého chleba. Když jsem přišel do kuchyně byla tam jen manželka pana Jana. Usmála se na mě a podala mi kus chleba. Byl výborný. Než jsem se rozkoukal přišel do kuchyně i Jan a začal se vyptávat, jak jsem se vyspal. Když se nasnídal i on, vzal mě do své pracovny, kde mi vysvětlil, že do našeho století si chodí pro rady, aby mohl psát své pokrokové knihy. Řekl mi, že do našeho světa se dá vejít každé pondělí v deset dopoledne. Takže budu muset týden počkat. "Vždy, když budou všechny děti ve škole, bych byl moc rád, kdybys mi pomohl s psaním knih. Odpoledne si pak s nimi můžeš hrát, budou tě mít rádi, neboj. Souhlasíš?" Měl jsem na výběr? - ptal jsem se sám sebe. Souhlasil jsem pod podmínkou, že každé ráno budu dostávat ten dobrý chléb, co jsme měli dnes k snídani. Jan se na mě vlídně pousmál a kývl hlavou. "Teď běž, ať ti nevystydne oběd." Sedl jsem si ke stolu vedle Dana a za chvíli spolykal celý oběd. Pak jsem začal neodbytně prosit Dana, aby se mnou někam zašel. Dan mi ukázal své tajné místo v zahradě. Tam jsem mu musel znovu vyprávět o mém světě. Dopověděl jsem mu, co je žárovka a začal si s ním hrát na schovávanou. Byl jsem moc unavený a než se sešeřilo, usnul jsem v Danově pokojíku jako mimino.

Druhý den jsem Janovi říkal, jak se učíme ve škole. Že se učíme celý rok, a z něho pak máme dva měsíce prázdnin. Že teď jdu do čtvrté třídy, že se učíme s paní učitelkou. Nejvíce mě baví přírodopis a chodíme na vycházky. Paní učitelka nám ukazuje rostlinky, říká nám, jak se jmenují a k čemu jsou dobré. Nejhezčí mi přišla procházka k rybníku u naší školy, kde jsme pozorovali žabky a kachny. Dokonce tam byl rybář a ten nám ukázal obrovskou rybu. Mně se hrozně líbila, tak od té doby chodím do rybářského kroužku, kde se ty ryby snažím rozpoznávat. Po obědě mě Dan vzal do města a to, co jsem viděl mi vzdáleně připomínalo to, co jsem viděl s rodiči. Poté jsme šli na večeři. Po večeři si Dan všiml, že jsem dost zamyšlený, nechtěl jsem mu zprvu nic říkat, ale nakonec to ze mě dostal - stýskalo se mi po rodičích.

Další den ráno musel pan Jan jít do práce a tak jsem zůstal v kuchyni s paní Dorotou. Musela jít nakoupit. Byl jsem zvědavý a tak jsem šel s ní. Bylo to úplně něco jiného, než náš obchodák. Zdálo se mi, že je tu toho o hodně méně než u nás. No jasně, chyběly tu citrusy, pomeranče, citrony, mandarinky a banány, jak jsem na ně mohl zapomenout? Budu se muset zeptat Jana. Z jeho reakce na slovo citrusy jsem usoudil, že mu to nic neříkalo, ale slíbil mi, že mu to zítra vše mohu povykládat ještě jednou.

Ráno jsem složitě popisoval citrusy, jak vypadají, chutnají, jakou mají barvu. Odpoledne jsme se s Danem šli vykoupat do rybníka. Voda byla chladnější než jsem předpokládal, ale zábavy jsme si užili i za včerejšek. Oba dva jsme pak spali jako dudci.

V sobotu se konal rodinný výlet. Šli jsme do lesa na houby. Já a Dan jsme po sobě házeli šišky, takže naše sbírání stálo za nic, ale naštěstí se na nás nikdo nezlobil. Domů jsme šli doprovázeni cvrčím zpíváním.

V neděli šli všichni do kostela. Já jsem zůstal doma, abych nezbudil pozornost. Už nám zbýval jeden den a já už se moc těšil na rodiče. Odpoledne jsem se díval na to, jak se rodina chystá na následující týden. Jan se připravoval na cestu časem. Podrobně promýšlel, jak vše udělat tak, abych se vrátil do mé doby. Usínám a těším se na shledání s rodiči.

Ráno, snad naposledy, dostávám svůj příděl chleba a chutná mi více, než obvykle. Asi se mi bude stýskat. Po Janovi, po Danovi. "Děkuji," řekl jsem všem, kteří se snažili můj pobyt v minulosti nějakým způsobem zpříjemnit. Odcházíme přesně na to místo, kde jsem byl před týdnem. Vidím ten samý třpytivý kousek, něčeho, co doteď nevím co to bylo. Dě - ku - ji! Volám na Jana. Asi mne už ale neslyšel.

Probouzím se v tátově náruči. Vyskočím a křičím na všechny strany. "Povedlo se to! Povedlo se to!" Objímám tátu, mámu a říkám jim, že jsem rád, že je zase po týdnu hrozně rád vidím. Máma se s úsměvem prvně podívá na tátu a pak na mě. "Pavlíčku, co blázníš, vždyť jsi jen na chvíli usnul!"

Do soutěže Jižní Morava čte, napsala: Michaela Oprchalová
dne: 30.10. 2020